

GLASILO KATOLIŠKE AKCIJE ZA KAMNIŠKO IN MORAVŠKO DEKANIJO
NAŠ LIST IZDAJA MISIJONIŠČE V GROBLJAH, P. DOMŽALE. — UREJUJE IN ZASTOPA IZDAJATELJA
JOŽEF GODINA C. M., DOMŽALE - GROBLJE. — TISKA MISIJONSKA TISKARNA, DOMŽALE - GROBLJE.
ZA TISKARNO JANKO STRNAD, DOMŽALE. — IZHAJA MESEČNO. POSAMEZNA ŠTEVILKA STANE 1
DIN, CELOLETNA NAROČNINA 12 DIN. INSERATI PO DOGOVORU. ROKOPISI SE REDNO NE VRAČAJO.

Za vero hvaležni!

V starem veku so bili Izraelci izvoljeno božje ljudstvo. Bog je sklenil zavezo z njimi. Ne naravnost, temveč po Mozesu, svojem zastopniku, jim je govoril in oznanil svojo voljo, svojo postavo. »Mozes pa je šel gori h Gospodu, in poklical ga je Gospod z gore in rekel: To porečeš hiši Jakobovi in sporočiš Izraelovim sinovom: Vi sami ste videli, kaj sem storil Egiptčanom, kako sem vas nosil na orlovih perutih in vas sprejel sebi. Če boste torej poslušali moj glas in se držali moje zaveze, boste moja last izmed vseh ljudstev: zakaj moja je vsa zemlja. In vi mi boste duhovsko kraljestvo in sveto ljudstvo.« (2 Moz 9, 3—6).

Za Mozesom jim je Gospod Bog obujal druge voditelje in učitelje, poslalce svoje: preroke. Izraelsko ljudstvo je imelo nalogo, ohranjati pravo vero med človeštvom. Z zvestim spolnjevanjem božjih zapovedi naj bi se sámo dostojno pripravilo na Odrešenikov prihod ter svetilo z lepim zgledom še drugim narodom, da bi tem lažje našli versko resnico ter spoznali edino pravega živega Boga. Žal, da Izraelci niso bili vsak čas zvesti Bogu! Omahovali so v veri. Namesto, da bi druge poganske narode pridobivali za pravo vero, katero so imeli kot srečno dediščino, so se pogosto dali od njih zapeljati v malikovanje, šli so za tujimi bogovi! — Mnogi Izraelci so se večkrat premalo zavedali, da so »duhovsko kraljestvo in sveto ljudstvo«, to je Bogu v posebni meri posvečeno in izročeno ljudstvo, odločeno za svetost, za katero naj bi si prizadevali z izpolnjevanjem volje Gospodove.

Nastopila je nova doba. Prišel je največji prerok, ki ga je Bog napovedal po Mozesu, prišel je obljubljeni Odrešenik, naš Gospod Jezus Kristus, ki je dopolnil staro zavezo, dopolnil preroke in ustanovil novo zavezo, sv. katoliška Cerkev je njegovo delo za vse čase in kraje do konca sveta, sveta Cerkev, ki naj obsega v sebi vse narode. Sveti evangelij, blagovest o Zveličarju, se oznanja vsem ljudstvom. Vendar jih je še veliko, ki jim ne sije luč prave razodete vere! Žal, žal! Kristjani, katoličani niso vselej

dajali dobrega zgleda. Kakor nekdanj Izraelci... In tudi marsikaterega katoličana zbegajo krivi nauki, nasprotno trditve. Nekateri odpadejo, drugi se začno ravnati po napačnih šegah in navadah nevernega sveta. Kakor nekoč pri Izraelcih! — — —

Pravi Izraelci pa so se zvesto držali Gospoda in zaveze z Njim, s ponižno hvaležnostjo so se zavedali, da so člani izvoljenega ljudstva, hvaležni so bili za dar prave, od Boga razodete vere.

Tudi mi moramo enako ravnati. Pričeti pa je treba s tem, da bomo cenili to, kar je nadnaravnega in božjega; s tem, da bomo hvaležni za darove in milosti, ki smo jih prejeli, zlasti, da bomo hvaležni za dar svete vere. In sicer v obojnem pomenu: najprej hvaležni za pravo verstvo, religijo, za vse od Boga razodete resnice, za zaklad celokupnega razodenja božjega, ki ga ohranja in nezmotljivo razlaga naša duhovna mati in najvišja učiteljica in podstava in steber resnice: sveta katoliška Cerkev! — Potem pa moramo obujati hvaležnost za vlito božjo krepost ali čednost nadnaravnne vere, ki smo jo prejeli pri sv. krstu! Podlaga pravega krščanskega življenja je sveta vera. Ona je luč, ki nam sveti, da vidimo pot k Bogu, ona je tedaj pričetek večnega življenja. O, in v večnem življenju je in bo vrhunec vse blaženosti, obseg vse nepopisne sreče, ki vse naše pričakovanje neskočno presega... Kar so v naravnem redu telesne oči in duhovna-duševna luč razuma, to je v nadnaravnem redu sv. vera. Razodetje božje je solnce in svetloba nadnaravnega reda, vlita bogodana znožnost notranje vere pa je naše nadnaravno oko in naš nadnaravni razum. Iz vere pa poteka upanje, iz upanja in vere pa ljubezen. V veri imajo korenine vse ostale nadnaravno zaslužne čednosti, njih skupna vez in dopolnilo pa je ljubezen, sveta, čista, brezmadežna, vzvišena, vsa duhovna, popolna nesebična in božja. V ljubezni do Boga in po njej je posvečena vsaka druga ljubezen: urejena ljubezen do samega sebe in požrtvovalna ljubezen do bližnjega, dobrotna ljubezen do vseh stvari. Brez prave vere pa ni prave

resnične ljubezni do Boga, zakaj le po veri spoznavamo Boga in Njegove veličastno lepe čudovito soglasne lastnosti! Hvaležni bodimo Gospodu za dar svete vere! — Hvaležni v srcu in v vsem obnašanju! Zavedajmo se, kaj smo po dobroti božji! P. E. B.

Na razpotju

Za našo mladino priredil P. P.

(Nadaljevanje.)

Izmed mož in žena v svetniški zgodovini je bil vsak posameznik junak in kakor angel varuh svoji okolici.

N. pr. sv. Vincencij Pavelski je bil v mladosti pastir. V poznejšem življenju je tri velike pokrajine rešil pred pretečo lakoto in to z lastnimi sredstvi. Pa to je le odlomek slavnih del v njegovem življenju. Mnogo več vredno je to, da je nevedne poučeval v krščanskih resnicah, zapeljane in hudobne ljudi zopet napeljal na pot poštenega življenja, premnogo solza je posušil in nešteto družin je storil srečnih za ta in za oni svet. Ustanovil je versko družbo pobožnih žena, ki še dandanes brezplačno strežejo bolnikom in vzgajajo sirote. Duh tega svetnika je bil tako obsežen, da še dandanes tisoči usmiljenk izvršujejo ista dela ljubezni do bližnjega kot jih je on pred 300 leti bil započel. To jim je pa mogoče le zato, ker se ti angeli v človeški podobi opirajo ne le na naravne moči vztrajnosti in ljubezni, ampak v prvi vrsti na pomoč od zgoraj, ki jim prihaja po milosti.

Zato, mladi prijatelj, bodi podjeten v mladih letih; bodi pa obenem tudi vnet kristjan, da si v molitvi in pogostem prejemanju sv. zakramentov zagotoviš izdatno pomoč od Boga. Potem bodi prepričan, da se ti bo dobro godilo v življenju. Vedi pa, da v tvojih letih, ko se še sam učiš, nimaš pravice ukazovati ali trmasto tiščati, da se mora vselej po tvoji volji zgoditi. Tvoja dolžnost je, da poslušáš in ubogaš, da pridno delaš in časa ne zapravljaš v slabi družini in nevarnem znanju z drugim spolom. Vsak je prejel talent, ki ga mora spoznati in do popolnosti izobličiti. Ne bogastvo, ne imenitna zlahta te ne bosta preobrazila v značajnega moža, ampak lastna pridnost in pomoč božja. Zato: po-

gum velja! Kdor se dobro upre s kolmci in ve, kaj hoče, ta si bo priboril prostor na solncu. Le tisti živijo, ki delajo. Izmed vas bodo človeštvu korist tisti, ki bodo delali. Ne le do avtomobila moreš priti, celo do gradu in palače ti ni zaprta pot: samo hoteti moraš!

Na kaj človek vse rad pozabi

Nemarno oblečen fant se je javil pri mojstru gospodarju, češ da išče službe. »Kaj znate delati?« vpraša mojster. »Prav za prav vse«, se je glasil odgovor. »Ali znate prah brisati?« »Seveda!« »Zakaj ga imate na svojem klobuku vse polno?« Glej no, na to je bil mladi fant čisto pozabil. — »Ali znate dobro snažiti čevlje?« »O, znam!« »Sami pa imate vse blatne!« Tudi to stvar je imel fant doslej za malenkost. »Ali bi znali tudi oprati kako stavr?« ga vpraša mojster dalje. »Mislim, da«, je odgovoril fant že nekoliko zbežan. »Potem pojdite in skrbno operite svojo srajco. Kadar boste snažni kot se spodobi, potem pridite in vam bom verjel, da ste za porabo.« Fant je šel potr od mojstra, a zapomnil si je dobro nauk: Začni najprej pri samem sebi!

Vsako stvar je treba izvršiti temeljito, ne le napol. Pa ne le vedeti je treba, kako se kako delo izvrši, ampak izvršiti ga je treba: s tem se izkažeš mojstra. Ne sklicuj se na to, v katere šole si hodil in kakšna spričevala si dobil. Ljudje te ne bodo sodili po šolah, ampak po tvojih delih. Delo, pa naj bo še tako preprosto, ti je v čast, samo da ga temeljito vršiš.

»Kaj boš ti?« je vprašal učenec svojega šolskega tovariša, ko sta bila pri zadnji uri v ponavljalni šoli. »Moj oče pravi, da me bo izučil za kovača«, je rekel tovariš. »Za kovača?« se je namrdnil prvi. »Tega pa že ne, da bi hodil ves dan črn okrog in nosil žulje na rokah. Ne, ampak jaz bom šel v gozdarsko šolo in se bom sprehajal ves dan po gozdu s puško na rami.« — Dobro! Zdaj pa: Kaj je bilo trideset let pozneje? Poslušajte! Kovač stoji na pragu svoje hiše. Res je črn v obraz in tudi žulje ima na rokah, toda hiša, na katere pragu stoji, je njegova, in kakih pet mladih delavcev, ki se vrtijo okrog ognja v kovačnici in tolčejo po naklu, da iskre lete na vse strani: to so njegovi pomočniki. On, mojster, si lahko privoščiti kako minuto, da stopi na prag in spregovori s kakim sosedom; delo gre radi tega vseeno svojo pot naprej. In ko tako stoji na pragu, glej, ti pride po cesti zanemarjeno oblečen popotnik, kali? Mlad je še, a nekam upognjenega telesa. Oči so mu globoko udrti, lasje zmršeni. To je nekdanji tovariš izza šolskih let. Res se je bil izučil za gozdarja in nekaj časa

moško hodil s puško na rami; pozneje se je udal pijači in zanemarjal službo pri grofu. Grof ga je moral odpustiti in sedaj je prišel nazaj v rojstni kraj. Ker zna gladko pisati, si s tem prisluži kako paro, da komu napravi prošnjo, spiše pismo itd. Kar zasluži, zapije pri »Zlatem vrču«, kamor je bržkone tudi sedajle namenjen. Kovač pa, ki stoji na pragu, je eden prvih mož v kraju, pošten in imovit, da po vsej pravici nosi njegova kovačnica napis: »Pri zlati pod-

kvi.« — Kaj smo že rekli poprej? Ne, v kakšne šole si hodil, ampak kaj znaš, po tem te bodo ljudje sodili. Saje in prah lahko izmiješ z rok in obraza, ako pa si si omadeževal značaj, se zastonj pereš in umivaš: ljudje vedo, kaj si. Ne pozabi torej, da je najvažnejše to, kar je znotraj v tebi. Žulji in drugo, kar ti tvoje stanovsko delo zapusti, to ti je v čast, ker je spričevalo, ki govori o tvoji pridnosti glasneje ko deset šolskih spričeval. (Se bo nadaljevalo.)

Nova vera

ali dogodek na kamniški železnici

Sem se peljal s kamničanom. Poleg mene ženska s cekarjem, nasproti meni moški z nejevoljnimi očmi. Pa se je razvil približno tale razgovor — približno, pravim, da me ne bo kdo prijemal za jezik.

»Čemu, hudiča, je treba revizorjev? Ali bi rad, da bi mu še enkrat karto plačal? Zato pa je tako, ker je toliko teh ljudi!« se je vznemiril on in grdo pogledal za revizorjem, ki je bil že odšel v sosedni oddelek.

»Zato pa je tako, res«, je potrdila ona.

»Zmirom slabše je, pa je vendar še zmirom stari Bog, ali ne?«

»Še zmirom stari Bog«, je preudarila ona.

»Kako bi bil zdaj kakšen drug Bog! Pa ni, je še zmerom stari«, je še enkrat pribil on.

»Še zmerom stari Bog, ali pa so postavili kakšnega mladega, da je tako«, je ona še pridejala glasno in s poudarkom, da so se vsi obrnili.

»Tudi molijo zdaj že drugače, kot smo se učili včasih, pa je vendar še vedno ravno tisti Bog, ali ne?« je malo zasukal on.

»Ravno tisti Bog, pa vendar že duhovni novo vero uče. Zato pa je tako. Čisto drugačna je sedaj molitev, tako da je še ne zastopim ne«, je važno in jezno povedala ona.

† Janko Sedej

Dne 29. I. ob pol 11 dop. je umrl po dolgem bolehanju mornariški kurat v pokoju g. Janko Sedej. Pogreb rajnega gospoda se je vršil v soboto, 31. januarja ob 10 dopoldne v Radomljah.

Pokojnik je bil rojen na Vojskem nad Idrijo 31. marca 1883. Po končani ljubljanski gimnaziji je stopil v bogoslovje. Leta 1906, dne 12. julija je bil posvečen v mašnika. Kaplanoval je po nekaterih farah ljubljanske škofije, dokler ob mobilizaciji l. 1914 je bil poklican v vojaško službo kakor vojaški kurat pri mornarici.

Po prevratu je bil dolgo let kaplan v Boštanju pri Sevnici. Pred nekaj meseci šele je prišel v Radomlje v pokoj, ker je bil bolehen. In že ga je pobrala smrt. Bil je izvrsten pevec, dober družabnik in priljubljen duhovnik in tovariš povsod. Naj počiva v miru!

»No, veliko ni spremenjenega, a vendar je drugače«, je poskušal pravičnejši biti on.

»Čisto drugače je; moj fant je zadnjič prišel iz šole in doma tako molil, da ga nisem prav nič zastopila. Tako boš molil, kot sem te jaz naučila, sem mu rekla. Pa nas v šoli tako uče. Naj vas, pa ne boš tako molil. Potem bom pa zaprt. Pa bodi, molil ne boš tako«, je odločno razlagala ona že celemu oddelku.

»Nova vera«, je kratko povzel on.

»In katekizme morajo imeti že vsako drugo leto nove. Kje bomo pa jemali? Včasih smo v šoli kaj zastonj dobili, zdaj pa vse plačaj«, se je naprej jezila ona.

»Vse smo dobili zastonj«, je popravil on, »danes pa nič.«

»O, tisti že dobiijo, ki imajo tri krave v hlevu, tisti, ki nič nimajo, pa nič«, je natančneje vedela ona.

»Zato pa je tako«, je zaključil on. »Če bi imeli besedo mi, ki govorimo, bi bilo že drugače, pa imajo besedo tisti, ki so tiho. Zato pa je tako.«

»Zato pa je tako«, je imela ona zadnjo.

Veliko besedi je bilo, odločne so bile in pribite kot s kladivom, pa vendar ne boče držale.

Nov Bog — nova vera! Velika zmota! Bog je isti, vera je stara, toda vera se oznanja v živem jeziku in Bog se moli v govorici, kakršna je. Jezik pa se spreminja in govorica tudi, kakor se pač vse na svetu spreminja. Včasih smo rekli ajzenpon, danes pa železnica, pa je stvar ostala ista; včasih smo rekli pruka, danes pravimo klopi, pa se v klopeh prav tako sedi kot v prukah; včasih smo rekli auferten, danes pa pravimo vnebohod, pa se zato Kristus ni nič spremenil; včasih smo rekli žegnana si med ženami, potem smo molili blažena si, danes pa pravimo blagoslovljena si — pa je naša ljuba Mati božja ostala prav ista, samo jezik se pač spreminja in je vedno popolnejši, kot se n. pr. spreminjajo mašine in so vedno popolnejše. Če bi moralo vedno tako ostati, kakor sta jo uganila ona dva v vlaku, bi pač še danes morali pridigovati kot je pridigoval natančno pred 200 leti slavni ljubljanski kapucinar p. Rogerij, ki je za novo leto povedal svojim vernim med drugim takole: Sahvalen bodi Bug Vseg!

Mogozhne! de dozhakáli smo ta danášni dan, kateri je ta prvi tega Mesza Prosinza, inu tega noviga Lejta. Sahvalen, pravim: bodi Bug V. M. de doshiveli smo ta danášni dan, inu Messiz! kir ty donesso nam en velik trosht inu vesselje. Donesse nam pak ta danášni dan, kakor prvi tega noviga Lejta enu veliku Vesselje is tem, kir postavi nam naprej tega po katerem telkanj 1000. Lejt taku milu sdihalu je tu reunu, inu u' shushnoste tega hudyzha snajdenu zhlovestvu.

Ljuba žena, ali vidiš, kako se je slovenski jezik v 200 letih spremenil?

In katekizmi? Vsako drugo leto, da so novi! Letos je bil vpeljan nov katekizem, v katerem se uči natančno ista vera kot jo je učil Gospod Jezus. Današnji katekizem pa ima pred starim to prednost, da so verske resnice za preprostega človeka veliko bolj razumljivo razložene, kot je bilo to v starem. In to mislim, da je prav. Stari katekizem se je rabil toliko let, kakor nobena druga šolska knjiga. Žena pa sama dobro ve, da radi katekizma ni še in ne bo nobena hiša obubožala, radi alkohola in drugih nepotrebnih stroškov je pa že. O tem je pa žena molčala.

K postni postavi

Kadar oznanjamo postno postavo, sem še skoraj vsako leto slišal opazko: »Najprej se post napove, potem nazadnje se pa pokaže, da ga nič ni.«

Le kdor postno postavo nalašč napačno razume, bo tako govoril. Kdor pa duha črke prav razume, bo pa vedel, da je post še vedno v veljavi. Tisti, ki se hoče postiti, kakor Cerkev zahteva, svobodno mu. Lahko se posti in če bo to delo vršil, mu bo zapisano v zasluženje pri Bogu, če ne bo pri ljudeh iskal hvale za svoj post.

Kdor se pa danih polajšav poslužuje, se pa zoper splošno cerkveno zapoved ne pregreši. Na prosto voljo ti je torej dano, da se lahko postiš strogo po postavi ali pa da se danih polajšav poslužuješ. To hoče povedati vsakoletna postna postava.

Zakaj pa Cerkev postno postavo polajšuje? Zato vendarle, ker je to cerkvena zapoved, ne božja. Svoje zapovedi sme Cerkev popravljati, polajševati, to oblast ima od Boga. Druga pa je z božjimi zapovedmi. Teh pa Cerkev ne sme po svoje popravljati. »Spoštuj očeta in mater!« velja vedno za vse otroke in nikdar ne bi Cerkev rekla: »Ta dolžnost veže otroke samo do petnajstega leta.« »Ne krađi!« je božja zapoved. Cerkev jo uči in priporoča, kakor je bila ta zapoved izrečena na Sinaju. Nikdar ne bo izšla kaka polajšava glede tatvine.

Upam, da veš, kaj hočem povedati. Cerkvene postave sme Cerkev polajševati in jih tudi polajšuje; božja postava pa ostane nespremenjena.

Kaj nam govori Gospod v februarju

Šopek iz nedeljskih evangelijev

Nedelja 1. februarja. — Delavci v vinogradu.

Gospodarjevo vprašanje: »Kaj stojite brez dela?« velja v nekem pomenu tudi tistim, ki sicer delajo a ne iz dobrega namena; njihovo delo je v očeh božjih brezdelje. Da ne izgubimo zasluženja pri svojih delih, obujajmo vsaj vsako jutro dober namen da hočemo delati vse v čast božjo, za kar se posebno priporoča znana molitev: O presladko Srce Jezusovo . . . Na ta način darujemo svoja dela v tiste namene, ki jih ima sam Jezus na naših oltarjih in si torej popolnejših namenov sploh misliti ne moremo. Jako dobro je, če pred vsakim delom obnovimo svoj dober namen, da tako ves dan vztrajamo pri zjutraj obujenem dobrem namenu. Včasih se da kaj hitro spoznati, če delamo iz dobrega namena. Če n. pr. cerkveni pevec (pevka) poje res v čast božjo, si bo dal rad kaj dopovedati in bo hvaležen, če ga kdo opozori na kako napako; če pa poje v svojo čast, bo pri vsaki graji zrasel kakor purman, če vidi rdečo barvo in bo rajši popustil pevski kor, kakor da bi uklonil svoj napuh.

Nedelja 8. februarja. — Prilika o sejavcu.

Kdaj smo posebno sprejemljivi za seme božje besede? V tugi, stiski, bridkosti, nadlogi. Človek, ki mu gre vse po sreči, se le prerad prevzame in potem ne ceni božje besede kot bi jo moral. Pa se začno majati temelji njegove zemeljske sreče, a pri tem se začne pri njem utrjevati ponižnost in s hvaležnostjo sprejme božjo besedo, jo shrani v svojem srcu, da obrodi v njem stoteren sad. Bog pač najbolje ve, kako potrebujemo trpljenja in poniževanja, zato nas pa kot dobri Oče obiskuje s križi, želeč vselej le naše dobro.

Nedelja 15. februarja. — Jezus napoveduje svoje trpljenje.

Že v tretjič napoveduje Jezus apostolom trpljenje in smrt, ki ga čakata v Jeruzalemu. Skušajmo pojasniti vprašanje, zakaj je Jezus tolikrat ponavljal napoved svojega trpljenja. En vzrok je ta, da je hotel s tem pokazati, kako on neprestano pije iz keliha bolečin, ki mu ga pripravlja nebeški Oče; neprestano mu je bilo pred očmi bodoče trpljenje, katero je videl pred seboj v vseh potankostih; najsi je pridigal, najsi je delal čudeže, vedno je v duhu pred seboj gledal Kalvarijo; celo v noči svojega poveličanja na gori Tabor je z Mozesom in Elijem govoril o svoji smrti. S tem nam je hotel naš Gospod dati zgled, kako naj tudi mi neprestano premišljujemo njegovo trpljenje, tako da nam naj bi bil ta spomin kakor kruh, ki ga uživamo pri vseh jedeh. Jezusovo trpljenje je knjiga, iz katere so se svetniki več učili kakor iz vseh drugih knjig.

Nedelja 23. februarja. — Jezus trikrat skušan.

Duh je odvedel Jezusa v puščavo, da se je tako Jezus — ločen od vsega sveta — pripravljaj na svoj mesijanski poklic. Tako potrebna je samota, ako hočemo kaj velikega dovršiti. V samoti namreč Bog govori našemu srcu (Oz 2, 14) tako umljivo, da ga vsak lahko razume in tedaj se nam začno odpirati oči, da spoznavamo vedno bolj Boga in sebe. Iz tega se vidi pomen duhovnih vaj, ki jih opravimo v zaprtem prostoru, popolnoma odtrgani od šumnega sveta. Nekdo je po opravljenih duhovnih vajah izjavil: Zdaj sem šele spoznal, kako slab kristjan sem bil. Če ti je količkaj mogoče, dragi mož ali fant, odpelji se v Ljubljano v Dom duhovnih vaj, kadar pride vrsta za tvoj stan, opravi tam z vso mogočo pobožnostjo duhovne vaje in spoznal boš, koliko prahu in smeti se je držalo tvoje duše in vrnil se boš domov drugačen mož, drugačen fant.

Otroški kotichek

(Piše striček Matiček.)



Legenda

Marija in Jožef sta bežala z božjim Detetom v Egipt, da bi ga obvarovala Herodove jeze. V Egiptu je rasel Jezušček sredi med mladimi pogančki. Ti poganški otroci so ga jako vzljubili. Ko sta se pa Marija in Jožef z božjim Detetom vračala nazaj v Nazaret, je bilo pogančkom silno žal, da so se morali od ljubeznivega malega Jezuščka ločiti. Žalostni so klicali za njim: »Jezušček, pridi nazaj k nam! Kajne, da se zopet vrneš?« Jezušček takrat še ni znal govoriti. Na čudovit način pa je enkrat spregovoril in rekel pogančkom samo dve besedici: »Dolgo, dolgo...« Uzaostili so se pogančki in spraševali naprej: »Jezušček, kdaj pa pride tisti dolgo?« Jezušček pa ni več odgovoril. Odšel je od njih. Poganški otroci so se pa med seboj pogovarjali: »Kdaj neki bo tisti dolgo, ko pride to ljubeznivo Dete zopet k nam?« Pozneje so ti pogančki odrasli. Pripovedovali so svojim otrokom, da Jezušček nekoč zopet pride k pogančkom. Jezuščkovo ime so že davno pozabili. Pa še dandanes vprašujejo pogančki v tistih krajih: »Kdaj pride zopet k nam tisti čudovit otrok, ki ga ni lepšega na svetu in ki nas je tako zelo ljubil?«

Odgovor je: Takrat, ko pridejo misijonarji v vsako poganško mesto. In to bo pa zopet takrat, ko bodo beli otroci delo misijonarjev bolje podpirali in za misijone molili. Zato pa otroci, ne pozabite moliti za uboge pogančke in za misijonarje, da bi ti Jezuščka zopet pripeljali k pogančkom.

Stričkova zbirka

V zadnjem otroškem koticčku je striček sporočil novico, da so otroci s svojo zbirko odkupili zamorčka Matička in Kitajko Teziko. Omenil je pa, da jima ho treba tudi hlače kupiti. Nekaj darov je v ta namen že prišlo, nekaj je pa še zadnji mesec ostalo. Darovali so: Valter Gajšek, Celje 10; Pirnat F., Stob 3; Tonček in Franček Šuštar, Presejje 20; Peter Naglič, Šmarca 10; Tončka iz Celja 8; Francka, Andrej in Joško Zajc, Mala Loka pošiljajo po 20 Din »z željo, da bi ljubi Jezušček tudi iz naše družine poklical katerega, da bi postal tak striček kot si Ti«. Strička ta želja veseli in bo molil, da bi Joško in Andrej postala misijonarja, Francka pa misijonska sestra! — Striček še sprejema darove, ker piše nečakinja Tončka iz Celja, da želijo otroci za veliko noč dati Jezuščku za pirh zopet enega pogančka.

Stričkova pošta

Mnogo pridnih nečakov in nečakinj je stričku želelo vesele božične praznike in srečno novo leto. Striček se zahvaljuje vsem. Prazniki so bili zanj veseli. Da bo pa novo leto srečno, morajo nečaki in nečakinje prav pridno za strička moliti. Striček je pred jasicami tudi za vas vse molil in Jezuščka prosil, da bi vam vsem dal prav srečno novo leto in pa milost, da Jezuščka celo leto ne bi z nobenim smrtnim grehom razžalili. To bo potem on vesel. — Zadnjč je ostalo več odgovorov, ker ni bilo prostora. Otroci pravijo, da bodo hudi na g. urednika, če bo prostor v otroškem koticčku skrajšal. Striček je bil tudi hud, pa ni nič pomagalo. Pravi, da so otroci mali in zato se morajo s stričkom vred stisniti v koticčku. Odgovori pridejo prihodnjč.

Spričevala

Halo! V soboto pa spričevala dobimo! Tako kličejo pridni otroci, ki se veselijo, da bodo videli v spričevalu priznanje svoje pridnosti in priznanje svojega znanja v raznih predmetih. Leni in malopridni pa s strahom pričakujejo ta dan, ker vedo, da so graje vredni in bo njih malopridnost s spričevalom javno pokazana. Bojijo se pa tudi, da bodo starši palico vzeli in jim zasluženo plačilo našteli. V kateri vrsti bodo stričkovi nečaki in nečakinje? Ali boste stričku sporočili, kaka spričevala imate?

Uganka



· SKISE · BITIK · ATOLI ·
· NETZA · PRAVI · BITIV ·
· MISIJONE ·

Kaj pravi ta misijonar zamorčkom?

Dva izžrebana rešilca dobita po eno knjigo »Stric Jaka.«



Nervozni umirajo zgodaj!

Ste li opazili pri sebi četudi le tupaťam katerega izmed naslednjih znakov bližajoče se živčne oslabeľosti?

Hitro razburjenje, nerazpoloženje drgetanje udov, nemirnost, utripanje srea, omotični napadi, tesnoba, nespečnost, nemirne sanje, neobčutiljivost posameznih telesnih delov, plašljivost, prevelika razdražljivost spričo ugovarjanja, ropota, duha, poželjenje po omamilih, tobaku, alkohola, čaju, kavi, trzane očenih vek ali migljanje pred očmi, naval krvi, tesnoba, muhavost, odpoved spomina ali govora, izredna nagnenja ali odvratnost. Ako se pojavi pri Vas kateri teh znakov nervoznosti, eden močan ali več hkrati, tedaj so Vaši živeci resno oslabeľeni in potrebujejo okreplja.

Ne pustite tega vñemar še naprej, ker slede temu lahko kmalu resne motnje duševnih zmožnosti, kot nesmiselno govorjenje in nazavedna dejanja, hitra telesna propast in zgodnja smrt. Nič ni na tem, odkod Vaša živčna oslabeľost, vabim Vas, pišite mi! Radevolje Vam

Zastonj in poštnine prosto enostaven način odkrijem

ki Vam bo pripravil veselo iznenadenje. Morda ste za razna sredstva izdali že mnogo denarja, dosegli pa v najboljšem slučaju le kratkotrajno zboljšanje. Zagotavljam Vas, da poznam pravi način

kako slabosti Vaših živecev odpomoči.

Ta način prinese obenem tudi zboljšanje razpoloženja, veselje do življenja. moč in delazmožnost, da, pisal mi je že marsikdo, da ga je povsem prerodil. **To dokazujejo tudi mnenja zdravnikov. Stane Vas samo dopisnico. Pošljem Vam zelo poučno**

knjigo popolnoma zastonj.

Če Vam ni mogoče pisati takoj, si spravite ta oglas!

Ernst Pasternack, Berlin, SO.

Michelskirchplatz No 19. Abl. 509

Velika zaloga manufakture, najlepša izbira za vse stanove, zaloga vse vrste špecerije, moke, koruze itd. — Velika zaloga železa, vse vrste železnine, zaloga najnovejših železnih plugov itd. — Vedna zaloga svežega cementa in druge gradbene potrebščine. — Zaloga umetnih gnojil, stekla, porcelana itd. Cene najnižje; brez konkurence.

Za obilen obisk se priporoča

JOS. SENICA

TRGOVINA, DOMŽALE

»ECCLESIA«

D. Z O. Z. LJUBLJANA, PRISOJNA
:: ULICA ŠT. 5. (HAFNER). ::
IZDELOVANJE CERKVENE POSODE IN
: : : PARAMENTOV. : : ;

Priporočamo trvdko »Ecclesia« za izvršitev mašnih plašcev, pluvijalov, cerkvene posode, lestencev ter vseh za notranjo opremo cerkve potrebnih predmetov po najnižjih cenah. Vsa dela izvršujemo v lastnih delavnicah.

»Tabernakljeva vratca mi je izdelala trvdka »Ecclesia« (Hafner). Z delom, kakor tudi s ceno sem prav zelo zadovoljen. Tudi sicer mi je trvdka več reči izdelala po zelo zmerni ceni. Zato trvdko prav z veseljem toplo priporočam. F. Golob, žup Kostanjevica 10. X. 1930.

Hlode

smrekove in jelove kupi
vsako množino

FRANC ŠMON

RODICA PRI DOMŽALAH

STALNO IMAM V ZALOGI
DESKE VSEH VRST ZA MI-
ZARSKA IN TESARSKA
DELA PO NAJNIŽJI CENI.

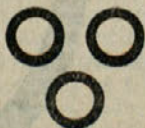
U G O D N A P R I L I K A Z A V A R Č E V A N J E !

Hranilnica in posojilnica v Kamniku

v svoji lastni hiši

SPREJEMA HRANILNE VLOGE

na knjižice in tekoči račun ter jih obrestuje najugodnejše. Vse davke plačuje hranilnica sama.



Šutna, štev. 22,

POSOJILA DAJE

pod ugodnimi pogoji.

URADNE URE od 8 do 12 dopoldne
od 2 do 4 popoldne.

USTANOVLJENA
LETA 1869.

USTANOVLJENA
LETA 1869.

FINO VOLNENO BLAGO ZA
PLAŠČE IN OBLEKE, SVILA
IN POLSVILA V RAZNIH
BARVAH IN VZORCIH, PE-
RILNI CEFIR, KAMBRİK, SI-
FINA BELA TKANINA, PO-
FON ZA PERILO IN PO-
STELJNO OPREMO. BLAGO
ZA ZASTORE, BRISAČE, FRO-
TIRKE, NAMIZNI PRTI IN
PRTIČI IN VSE VRSTE MA-
NUFAKTURNEGA BLAGA.



KADAR SI NABAVLJATE
BLAGO ZA OBLEKE ALI PE-
RILO, ZGLASITE SE ZANES-
LJIVO V TRGOVINI

R. MIKLAUC

„Pri škofu“

LJUBLJANA

Lingarjeva ulica 3

Pred Škofijo

KJER BOSTE POSTREŽENI Z
DOBIM IN TRPEŽNIM BLAGO-
M PO NIZKIH IN SOLIDNIH
CENAH.

ZUNANJIM NAROČNIKOM SE NA
ZAHTEVO DOSTAVIJO VZORCI
SVRHO NAROČILA.

MODNI KAMGARN, ŠPORTNI
ŠEVJOT, SUKNO, HLAČEVI-
NA, BARŽUN, IZGOTOVLJE-
NO PERILO: HLAČE, SRAJ-
CE, PREDPASNIKI, VSE VR-
STE NOGAVIC V RAZNIH
BARVAH. — RAZNE ODEJE,
FLANELASTE IN PREŠITE
I. T. D. VELIKA ZALOGA
SVILENI HIN POLSVILENIH
RUT I. T. D. I. T. D.

